

אולי עפ"י זה שיש לה היתאם א"ל 13 וז"ל
ואולי יתכן אולי אולי אולי

ב"ה מוצש"ק

כ"ק אדמו"ר שליט"א

בשיחה מהיום בפרש"י. אשר משה לא אמר שכחתי כ"א הודה שלא שמע. ואהרן חידש הדבר ומשה רבינו קבל שהחידוש הוא טוב וזהו וייטיב בעיניו.

לא אבין. א) איך אפשר שמשה לא שמע הלא כל מה שתלמיד ווחיק עתיד לחדש הכל נחנה למשה ואם דין שנתחדש ע"פ שכל שיש הפרש בין קדשי דורות לקדשי שעה זה לא נמסר?

בשלמה בבנות צלפחד שם כהוב טעם. אבל בלי טעם מפורש והוא פשוט דין. איך אפשר שלא נמסר בשלמה אם שכח משום ויקצוף ואהרן שמע מקודם אוליממנו? כמו בענין

פנחס שנתעלמה הלכה. אבל בדין שנתחדש ע"פ שכל לא קבלה האם זה לא נמסר?

ואולי יתכן
אולי יתכן

ב) אם משה לא קיבל. ואהרן לא שמע מנו איך הורה הלכה בפני רבו. בשלמה אם שמ

ממנו ושכח ואף שלא אמר בפירוש. אולי מותר להורות מה ששמע ממנו מכבר. אבל אם לא

קבל ממנו והוא חידש בעצמו דין מסברא שישנו חילוק ועשה כן למעשה. האם זה לא הוראה בפני רבו.

וכן בענין מסיבה. אם מסיבה הוא ענין בפני עצמו ולמי שאין ר"ל יין ומצה ג"כ מחויב

להסב. למה לא יהא תלמיד שאכל הסדר בפני רבו שאינן שייך להסיב. כי אין לו התפשטות

בפני רבו. אבל אחרי זה למה לא יהא חייב ושייך אצלו הסיבה. בלי אכילה בשלמה אם נאמר

כ"ו) ד"ה א"ת (וע"ז) הסדר (הסדר) א"ת

ש הסיבה הוא שייך רק במצה ויין הלא מצה כבר יצא וארבע כסות. יצא כשפטור מהסיבה.

אוצר החכמה

אבל אם הסיבה הוא דבר בפ"ע. יהי' עכ"פ כמי שאין לו הנ"ל.

וכן מה הי' הקושי' למה לא יהא חי ב בהסיבה כיון שרבו ג"כ מחויב בהמצוה. הלא גם על

הרב להפריש התלמיד משארי איסורין. והתלמיד אם יסיב ויעש. התפשטות בפני רבו הוא חטא

הלא גם זה מחויב הרב להפרישו. והוא לא בגדר שאביו אמר לו לחלל שבת או רבו שאחה ואבין

מחויב בדבר. הוא דבר שגם זה הוא איסור. ומכילא מחויב הרב למנוע אוחו.

אולי יתכן

ע"מ סיסה ז"ל, ק.

פאקסימיליא מכת"ק אדמו"ר (מוקטן מהגודל המקורי)

מענה על שאלות בשיחת ש"פ שמיני, מבה"ח אייר

(נדפסו לקמן ע' 161; ע' 167)